

עלון מס. 9 (א)
חברת הילדים
25.11.78

למה חצי חברי המשק

שותים קפה

זה חצי השני תה?

טוב, נחחיל בזה, ביקשו ממני לכתוב על נושא מכאיב מאד מאד מאוד מפריע לי וזה כנ"ל-
 למה יש חברי משק ששותים תה וחצי חברי המשק שותים קפה. הרי זה קיבוץ,
 עכשיו לפי דעתי הקיבוץ נוסד בשביל שהכל יהיה שווה, ואלה היו העקרונות הראשונים לקיבוץ,
 וכשניפקו עיני וזה היה לפני שנים מיספר ראיחי לצערי שכל מה שלימדו אותי בגן ובפועטון,
 אינם הולכים כאן, ראיחי בחדר-אוכל שלנו שהוא חדר-אוכל קיבוצי, ראיחי חבר'ה ששותים קפה
 וחבר'ה ששותים תה. וזה לא פייר כי קפה יותר יקר ממה, וזה כמו שכמה יסעו לחו"ל וכמה יקבלו חנור נפט.
 התיי אולי זה רק בחדר-אוכל ולא בבתיים, וערכתי מחקר והלכתי לכמה ארוחות ארבע, ולצערי-
 גליתי שגם בבתיים יש חברים ששותים קפה וכמה ששותים תה, פניתי לכמה חברים ושאלתי אותם
 לפר הדבר והם אמרו שאני צודק וזה לא קיבוצי.
 אבל לא צריך לעשות "רעש" וצעקה גדולה בקשר לזה, טוב אני שתקתי כמה זמן, והיצטערהי יותר-
 שראיתי שכמה חבר'ה שותים קפה ליד חברים ששותים תה, ממש לידם! וגם ברוב חוצפתם מכינים -
 תה וקפה באותו זמן!
 ובגלל זה פתחו בפרשה מחדש, אני מציע או שכולם ישחו קפה או שכולם ישחו תה אבל לא שתיהם ביחד.
 או... (אני לא חושב שאפשרות זו קיימת) כי פשוט מאוד אני לא מבין מה קורה כאן, לכן אני
 שואל אוכם לפרש הדבך, האם מישהוא מוכן להסביר לי נושא כואב זה?!

בחודה' או בלב אאוב ושבור.

יריב פ.

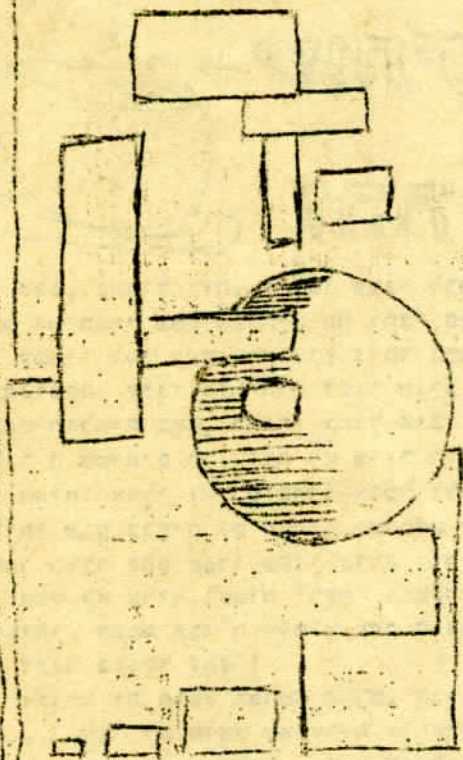
דו"ח ו. מועדון

היו לנו כמה ישיבות ויחד עם פול בלגורי, שהוא מעצב פננס, הכנו חכניות מהפכניות לשנוי, שפור
 חדוש המועדון הרוב כבר מתוכנן, הכל כבר משורטט.
 החלטנו שאח רוב ההחלטות לגבי מה, איזה ואיך- אנחנו עושים אבל כדי שלא תהיה התנגדות,
 (אופיינית) מצד החברה הבאנו לאסיפה (15.11.78) את החוכניות הסברנו בפירוט ועד כמה שאפשר היה-
 שמענו הערות והצעות.
 האסיפה הסתיימה כעבור למעלה משעה וחצי בלי שום החלטות בגלל שלקראת הסוף נותרו כ-8 חבר'ה
 (כולל ו. מועדון) ורק הם שמעו את החוכניות כך שאין טעם להצביע וגם לא היה טעם להמשיך ככה
 אז החלטנו שהאסיפה הבאה תוקדש לנושא הזה בלבד ואז נצטטם - לא חשוב כמה יגעו ז"א
 זה כן חשוב אבל נשבר הזיין.
 חבר'ה, זה נוגע אליכם! זה המועדון שלכם! לא אכפת לכם אייף הוא ייראה?!

חבר'ה אחס פשוט מאד בלי חספנות לא הוגנים!! (אולי זה יזיז משהוא) כי חמיד יש קבוצה
 זעומה שמוכנה לעשות-והיתר לא. -וזה לא הוגן.
 להתראות ועדת מועדון הזועמת!.

היא לא ידעה

היא לא ידעה
 את הקרע העמוק שבלבה
 הקרע שנהפך לצער
 בלי סיבה גרמה לעצמה חתך
 חתך עמוק
 והדט פשוט כמים
 והיא פשוט הסתכלה
 ומחשבתיה דוחקות
 זוחמות עמוק לעבר, הווה, בלי עתיד
 הראש מאבד את כוחו
 נופל אט, אט
 הדם ממשיך לזרום בלי עצבים
 היא אינה עוצרת, עניט בזהות
 המסך נפתח, רואה חברים, בית, מטפחה
 אז מה בעצם היה חסר?
 הכול היה,
 אז במי האטמה?
 שהיא פשוט לא ידעה
 את הצער העמוק שבלבה
 שחתך עמוק,
 ובפה בוחה הסתכלה,
 והדט פשוט זרם כמים.

ורדה ו. (2)

חיל

כזתגייס

- לפי צו 777 פקודה עלון חברה-ילדים הוטל עלי חובה לכתוב לעלון; "חנטריס".
 ובכן החלתי לכתוב כמה עצות למתגייס (עם יח מיקו כזה בזמן הקרוב).
 (א) על תספור כמה ימים נשאר לך להיות אזרח.
 (ב) על חצפה למטהו בשבא כי תמיד זה ההפך.
 (ג) על חבלוט כי תמיד ידפקו אותך.
 (ד) מתי ימקבל צו-גיוס, על תהרגש כי רק כעבור 36 חודש אחה טוב כמו שהיתה.
 (ה) תמיד תדאג להחברה שלך חנקה את החדר שלך, והאמא תאפה את העוגה הנכונה.
 (ו) אם יש לך בעיות תפנה לחייל המסוחרר.
 (ז) על חדאג אתה מסרת רק 36 חודש (3שנים) - זה לא הרבה זמן!!
 אם חרצה עוד רעיונות או עצות תחפש חייל קטן קומה בלי כערות וסמנ איציק, הוא בדרך כלל מסחובב בין כלא 6 לכלא 4.

זהו עד כאן חלכם ; טירון 330466 (זה לא מספר אימי אלה מספר אסיר)

----- כמה מילוח פרידה מאיציק -----

אני עכשיו כותב לכם מה שלא כתבתי לעזבתי את המטק,
 אני נורא נהנתי לחיות את הסנה האחרונה שלי פה בחור חלמיד י"ב,
 והרגשתי כמו אחד מכס כבר אחרי מספר ימים, - זה הפליא אותי לטובה.
 זהו, אני מאחל לכם הצלחה במבחנים וליודבחינים בבגרות.
 חלכם
 איציק.
 עלו, והצליחו!!!

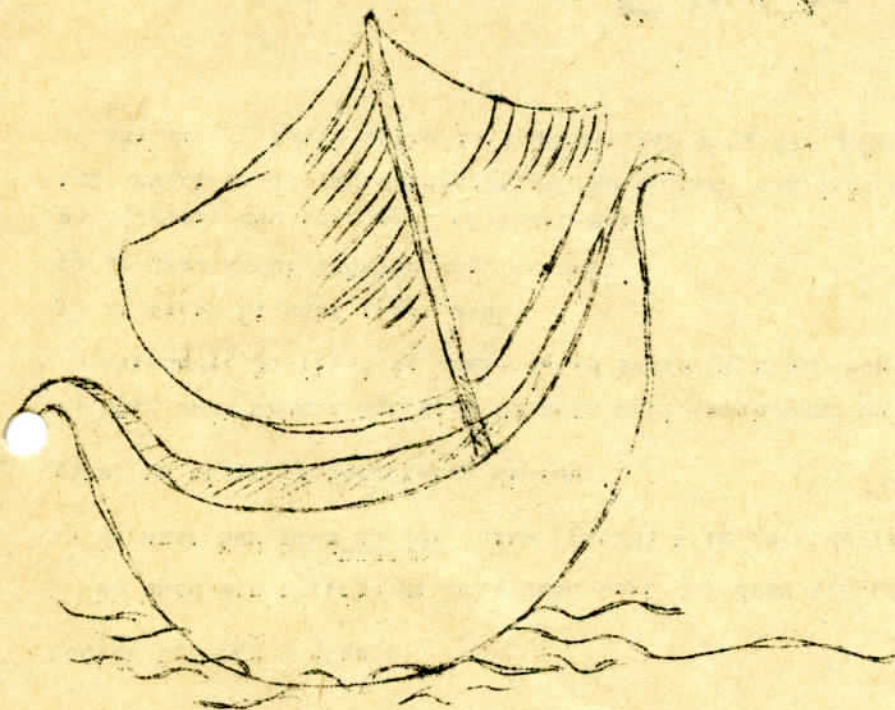

צוות מלחים

כמו צוות באוניות מלחים
מלחים באים, מלחים הולכים
מלחים נזכרים, ומלחים נשכחים
אבל תמיד ממשכים כים החיים.

אנשים צוחקים, אנשים בוכים
אנשים שונאים, אנשים אוהבים
אנשים שוכחים חברים אבודים
אנשים זוכרים חברים אבודים,
אבל תמיד ממשכים לעלות,
במעקה החיים.

אנשים מילדים, אנשים רוצחים
אנשים נלחמים,
שביל מה נלחמים?!

נועם ש.

חדרינו! חדרינו! חדרינו!

ובכן נתחיל מהקצה, הנעימות שם מגוונים מאד: בבוקר, בשעה 4.00 אחה (גם אני) מתעורר לקול הערב ולכשרונו המוסיקלי של נהב, חצוצרה שהיא יד ימינו מוהיעה לנו שנדב-קס-בוקר-טוב...! להעשיר את הגוון מודיע לנו בקול בס "ונעים" שיונתן עצבני, מה יש, הוא רוצה לישון, אסור? מחלון הסירותים צף ראש גזר מסולטל אשר לא שכת להזכיר לנו- את פזמון השבוע. הלא הוא... אורן... התחלה טובה על הבוקר... לא הרחק מטס נשמעים הגובות קצה יוחר הציניות והגיוניות: אוהו נהב הזה, איזה ש... ולאשר התאוסט המגב הנ"ל נזכר ששכת להתאמן למבחן בערבית אוי לא!!

בחוף עשן סמיך נפקחה עיין, אך היה כבר באוויר עם מטהוא מדומה למקל לבן, ארוך ובקצהו אדום. כלומר בצד אחד אש ובצד שני מחאוסט מסינה עמוקה וחנוקה. סואול קצר וצורבני מעיר את מאיר אחרי שאתמול בלילה גזר עד טעה מאוחרת תמונות "יפות" מעהונים "מלטהם". החדר הסכן עדין שקוע בתרדמה עמוקה אחרי שמיט ה אחת כבר היקה ומקצעת יפה ובעלה יושב עכשיו "במכונית" בדרך לבית-הספר.

החדר הבא מרתק ביותר מן אתמול בצהרים נשמעו צעקות אדירות בוקעות ממנו וכבר אתמול בלילה היחה מוסיקה הכה וסקיטה... ושערות קטנות מפוזרות על החיצפה!!! שני חדהים אחרי-זה - שומעים קללה עסיסית ושחורה, ויה אחת מוסטת כמחפסת משהו: אחרי חיפוש כמעט מיאס תופסת היד את החפיטה הלבנה שאותיות Time כתובות עליה. קול הזחה נשמע מפי המחפסת אך המטימה לא הוטלמה יש עוה למצוא את הגפתזרים.. אה..הנה... עוד קצת... אך לא, זה כנראה קופסא ריקה מלפני כמה ימים. אם כך צהין לקום... אך על סיגריה-לא מנחהים. בחדר שליך נשמע קולו המעצבן של שרון שלמרבה הפלא הועיל בסובו לצלצל היום. דבר - ראשון מרתחים מיט, קופצים חזרה למיטה צאטר קול מבעבע מוהיע שמהים הותחים, מכינים תה ואז התעמלות בוקר והופ- לחדר- האוכל-אני. אלה רק כמה חדריט שעלהים ניסיתי לחת אינפומצייה מדוייקת, אם אחה לא מאמין... אני לא מאשים אותך.

בחקווה וצפיה לעתיד,

אליטע ו.

מאמר הקדשה לסבתא

טונגוס - תונק !!!

ניסיתי ליכתוב מאמר רישמי, מצחיק, פריקי, דוויני, חרוזים ובאמת עוד הרבה. אבל פשוט לא הצלחתי, כי כל מה שרציתי ליכתוב זה פשוט מין "כל-הכבוד" כזה, לאחד-בלונדני עם שני חצ'קונים על המצח, ואחד על הכנחר שכל הזמן "צריך" לנדנד לחבר'ה לבוא, אשר צריך לארגן ת'ישיבות, אשר חוטף צעקות אחרי הישיבות ובסוף מרגיש כמו קצה, נודניק, נוד בחחח, קצה כמו פרייר וקצה סיפוק.

כרגע עינכם המעוותות בולטות, דם מנצנץ על רשתיח עינכם ואמם בולעים כל מילה מהמאמר

הנדוש והוא:

1. כועס עלי שכתבתי עליו ח'דברים הללו ואומר שהוא אינו כ'ה קדוש מעונה

, או

2. קורע ת'חחח על איזה רעיון אייך ועל מה להחבס בשיבה הבאה.

ואני האוביקטיבי הסופר הקטן אומה :

נכסיו בימקום להיסחכל בצד או בהתפעלות או בביקורת קטלנית- בו נזוז כבר וניפעל אנו!!
אגמור את מאמרי הקט על פי ציטוטו של תמיר: " עופר, שתוק כבר" .... אקהה, ...

(נישבר משהו)

עופר פ.

מועדון

מצב המועדון משופר במסיבות ובריקודים,

כי פעם לא היו חברת-ילדים ועופריה היו קשורים ומארגנים מסיבות וריקודים.

בחחילה שעברנו, כמעט לא הינו יחד, רק קצה מאז סוף החופש הגדול התחלנו להיות יותר

יחד. ארגנו ישובות, ראש הישיבה היה ניר,

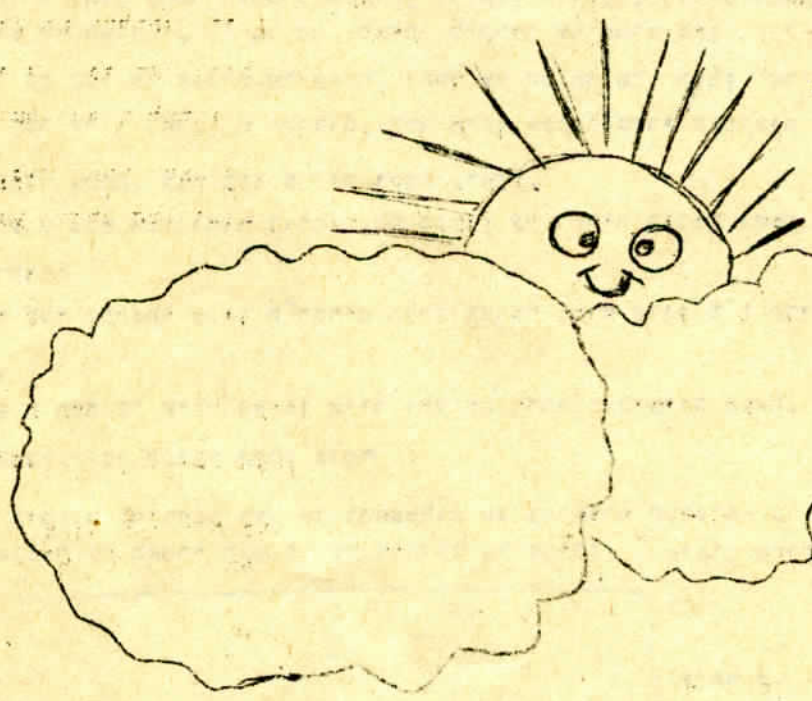
פה ושם הינו חוקעים בדיחות בישיבות חוץ מזה התחלנו לעשות קבוצות מעורבות עופריה -

וחרמון.

אני מרוצה מחברת-ילדים ואני מקווה שזה ימשיך ככה!!

גלעד .

שיר של חורף

איזה כזה, מין מזג אויר,
הכל נראה כל-כך מגריר.
למרות הכל, הכל רחוק,
נחמד מאד, קצת קר. בחוץ.

אשב בבית ואשחה,
בהנאה אח כוס התה.
לבית הספר אספר,
שהצינור עלי גובר.

מחר אצא לחיק הטבע,
אכחוס היופי מכל רגע.
המגפיים לי אנעל,
שמש, עננים. מעל.

אחלק מן החברה,
אשה עם אמא אדמה.
ולא יוחר, עוד אף אחד,
במסגרת הנוף, אני לבד.

How nice beautiful
הוצא מראש את הבלבול.

Just lay there IN THE
לעזוב החיים, עם כל הסדאנס. Grass

אוי חבר'ה מספיק ודי,
אמשיך בשבוע הבא אולי.

יהיה בסדר, חברים,
אנחנו זדיים! בחברת-הילדים!!

נסיעה לבית-הספר

טררר... אה, !! השעון המזורגג הזה מהה? מה השעה? אה, בסדר השעה בסך הכל שש ועשרה. טוב, אני מוצא את עצמי בדרך לחדר האוכל, כשאנני מגיע לשם יש כבר תור כי כולם חושבים, שהכי מוקדם-הכי טוב, לא משנה התור בטח יעבור מהר (בהמשך הסיפור תיראו כי טעות בידי!!), כעבור 20 דקות (בערך) הגיע סוף כל סוף חורי, נבוך או מבולבל אני עונה לזאת שעושה את הביצים: "1 הפוכה בבקשה", אני כבר חושב שסוף סוף אוכל לאכול (עוד פעם הטעות בידי!!) העושה ביצים מנפצת את חלומי- היפה בזה שהיא דוחפת את הצלחת מול פני ובהפגנחיות "זה בשבלך?"

אני מסתכל על הצלחת שתי דברים חצי נוזלים חצי קשים על הצלחת שלי. כאמור אני "בישן וצנוע" אני לא אבקש ממנה לחקן את המעוות ואומר לעצמי טוב ארוחה-בוקר בלי ביצה זה סוף העולם. סוף סוף הרגע המיוחל, אני יושב ליד השולחן וכבר הנף מול הדיסה בדרך לפי הרעב, נשמע קול: "חבר'ה האוטובוס, נא למחר". במהירות נוראו אני גומר חצי צלוחית דיסה- ו"סנדוויצים" לבית הספר שם כלים בשטיפת-כלים (שזה גם סיפור בפני עצמו) ורץ לרחבה. אני מרגיש את עצמי בודד במערכה, אני מתחרה עם שני גורמים האוטובוס והזמן, חופס בפאניקה בחיק שלי, שם את הסנוויצים, מיסחובב. ו... פררר האוטובוס חלף עם הרוח מביט מביבי וכ-20 חבר'ה עומדים שם נבוכים ותמהים.

במוחי הקטן נקלט דבר אחד: "אפשר לנסות לאכול נורמלי עכשיו", וזה מה שעשיחתי!. ההחבר'ה חזרו מביה-הספר שאלתי מה קרה" לאוטובוס והם ענו; "באוטובוס היחה אישיות חשובה מאוד, שהמסירה והגאווה העצמית שלה ביטלו כל מחשבה כמו; נחכה עוד דקה אחת מכולם יעלו" והאישיות אמרה; "היעה 10 ל-7.00-וצריכים לזוז-אמרו לכולם שזו השעה- אז זו אימחם!" והאוטובוס הלך כמו שבא! לכל הגורמים שהיזכרתי יש לנו כמה בקשות, (עם יש לנו- הזכות והכבוד, הבקשות הם):

1. למכני הביצים למנהים: לחמם מחבה במעה 6.00 ולשים כ20 ביצים במחבה ולא 1, (אני מקווה שזה לא יותר מדי קשה?!)
2. לכל אשיות חשובה החושבת את עצמה למפקד הצבא העליון, על החשוב על המסורת בת השנים שהאוטובוס צריך לצאת מהרחבה בדיוק, נמרץ במעה 6.50, ותחשוב גם על האומללים הקטנים - טבעד מחצית הדקה - הם היו פטורים מבעיות.
3. שכל הגורמים בכחבה זו לא יפגעו.

בתודה יריב 5. וכל האומללים המסכימים איתי.

